

tuigen. Hij was Archivarius der Provincie Groningen en genoot als zoodanig de meeste achting en verdiende dezelve volkomen.

De geachte Rector der Latijnsche Scholen, eerst te Enkhuizen, daarna te Hoorn, eindelijk te Middelburg, В. ЕРКЕМА, Korrespondent der Tweede en Derde Klasse overleed den 1sten Februarij dezes jaars, in den ouderdom van 72 jaren. Als Korrespondent der Tweede Klasse staat van hem inzonderheid te vermelden zijne bezorging der *derde uitgave* van de *gedichten van Gysbert Japix* in 1821, welke hij niet alleen verbeterde en met *aanteekeningen* verrijkte, maar waarop hij in 1824 een *Woordenboek* vervaardigde. Bij de niet onbelangrijke werkzaamheden der Klasse omtrent de bekende *Drentsche brug*, gaf hij ook deswege een verhoog, en verrijkte het Glosfarium van verouderde woorden met die uit de *oude Zeeuwsche Keure van 1256*. Door zijne uitgebreide oude taalkennis, zijne uitgegeven *poëmata*, en alzoo zijne handhaving van den ouden roem des Vaderlands omtrent klasieke oude Dichtkunde en Letteren, verwierf hij regtmatig de eer van als Korrespondent aan de Derde Klasse te zijn toegevoegd. Ijver, scherpzinnigheid en taalkennis hebben hem de onderscheiding en achting van velen, vooral de dankbaarheid zijner leerlingen, die met vele anderen nog zijne nagedachtenis in hooge eere, zijnen naam in zegening houden, doen ondervinden.

Onlangs, op den 1sten dezer maand, overleed de Korrespondent der Tweede en der Derde Klasse onze Landgenoot **PAUL. HENRI MARRON**, in den ouderdom van ruim 78 jaren. Te Leiden geboren, naar Dordrecht als Leeraar der Walsche Hervormden, en van daar naar Parys in 1782 als Huisprediker van den Hollandschen Gezant geroepen, werd hij in 1788 aldaar openbaar Protestantsch Leeraar. Door Franschen geacht, geëerd en gezocht, bleef hij Holland beminnen, Hollandsche vrienden helpen, als Hollander Oude en Vaderlandsche Letteren hoogschatten, en niet ongelukkig beoefenen. Hij was

de goedwilligheid zelve, vol vuur, geest, vernuft en gemakkelijheid. Hij handhaafde 50 jaren de eer der Hervormde Kerk, door hem in Frankrijks hoofdstad gesticht, en waardiglijk, bij elke omwenteling, tegen geweld, zweeperij en ongeloof voorgestaan en moedig verdedigd. Onder de dwinglandij van eenen ROBESPIERRE, na tweemaal door het *Comité Revolutionair* in 1794 aangehouden te zijn, werd hij, op het zoogenaamde *feest ter eere van het Opperwezen* zelve, gevangen genomen. De welverdiende straf en dood van ROBESPIERRE was voor hem een stem tot leven en vrijheid. De Latijnsche poëzij was eene zijner geliefdste uitspanningen. Hij wijdde haar genoegzaam aan ieder belangrijk voorval, aan ieder beroemd man, ook in het, bij hem nooit vergeten, Vaderland. Eene verzameling daarvan, gelijk van eene nieuwe Fransche vertaling der Psalmen, werd door hem gereed gemaakt ter uitgave. Door eene reeks van mededeelingen in de *Biographie Universelle* van MICHAUD gaf hij zijn hart lucht, om Vaderlandsche mannen en geleerde vrienden te huldigen. Hij had eene uitgebreide kennis, bewees velen dienst, was niemand tot last. Zijne Godsvrucht was ongemeent, zijne voordragt welsprekend, roerend, treffend, zijn hart allerbeminnelijkst, zijn afderven Christelijk.

Ik heb van het overlijden der Leden van de Tweede Klasse RAEPSAET en HYE SCHOUTHEER nog niet gewaagd. Wij hebben althans geene dan zijdelingsche kundschap gekregen van deze Zuidelijke broeders; *Broeders* zeg ik, — in het Gemeenebest der Letteren toch mag geene afscheiding of vijandschap bestaan. Ik kan echter hier niet anders dan kort zijn.

JEAN JOSEPH RAEPSAET overleed in het door hem zoo geliefde Oudenaarde, den 19den Februarij 1832, in hoogen ouderdom. Hij was gehecht aan den ouden Regeringsvorm der Oostenrijksche Nederlanden, en werd desniettemin door alle volgende regeringen met onderscheiding behandeld en met hooge waardigheden begiftigd. Zijne *Ana-*